

De Heilige Gods

door: M. Tapernoux

*Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven;
en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods*

Johannes 6:68

Onze harten vloeien over van lof en dank als we eraan denken wat Christus voor ons is en wat Hij voor ons heeft verworven door Zijn verzoeningswerk. Al de geestelijke zegeningen waarmee wij gezegend zijn in de hemelse gewesten in Hem en het heerlijke deel, dat wij in de eeuwigheid zullen genieten. Maar deze blijdschap mag ons niet uit het oog laten verliezen, wat Christus is voor God.

Het gebrek daaraan wordt vooral openbaar in onze eredienst. Wij vermelden graag de gunstbewijzen des Heren en Zijn roemrijke daden ten opzichte van onszelf, maar dikwijls veronachtzamen we God 'Zijn brood' aan te bieden: wat Christus is voor Hem.

Zelfs als we de diepten van deze verborgenheid niet kunnen peilen, ontvouwt het Woord voor de ogen van het geloof heerlijkheden van onvergelykelijke schittering. Deze heerlijkheden hebben vooral betrekking op wie de Heilige Gods (Joh. 6:68) was voor Zijn Vader als mens op aarde en daarna toen Hij Zijn leven gaf op het kruis. Maar de Geest laat ook op andere plaatsen in de Schrift enige schitterende lichtstralen vallen op de relatie van de Vader en de Zoon vóór de vleeswording en ook in de tegenwoordige tijd en de eeuwigheid.

Voor de tijden van de eeuwen

(2 Tim. 1:9). Wat de voorbije eeuwigheid betreft, wordt het gordijn iets opgelicht in Spreuken 8 en Psalm 40. Deze teksten openbaren ons iets van de goddelijke genegenheden en van de volmaakte gemeenschap, die de Vader en de Zoon verenigden van alle eeuwigheid. Christus was toen als de Wijsheid bij de Vader. Hij was toen een troetelkind bij Hem, Hij was een en al verrukking dag aan dag, te allen tijde Zich verheugend voor Zijn aangezicht (Spr.8:30), als: *“de eniggeboren Zoon die in de schoot van de Vader is”* (Joh. 1:18).

Meer dan de heerlijkheid van die heilige plaats, wordt hierin de liefde voor onze harten geplaatst. Een onuitsprekelijke liefde, maar die de Zoon toch eenmaal aan zondaars ging openbaren. Die naam: “Zoon van God”, aan Christus gegeven, vertolkt die intieme relatie, die van alle eeuwigheid, Hem met de Vader verenigt. Maar het drukt ook uit, zijn volmaakte

gelijkheid van natuur met God, de Vader. De Vader en de Zoon zijn gelijkelijk God verenigd door een goddelijke oneindige liefde.

Aan het einde van Zijn loopbaan herinnert de Heer Jezus aan die eeuwige liefde, waarvan Hij het voorwerp was: *“Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld”* (Joh. 17:24). Wat Hem betreft, Hij verheugde zich altijd voor God. Het was een wederkerige liefde van de Zoon. De onuitputtelijke bron van verrukking voor het hart van de Vader. Christus getuigt hier ook van vóór het kruis, de plaats waar Hij het allerhoogste bewijs er van ging geven: *“maar opdat de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden”* (Joh. 14:31).

Deze goddelijke genegenheden worden geopenbaard, vertolkt door een volmaakte gemeenschap van de Vader en van de Zoon:

- op een zichtbare wijze in het scheppingswerk aan de ene kant en;
- op een onvergelykbare heerlijker wijze in het verlossingswerk aan de andere kant.

Wat de schepping betreft, wordt Christus voorgesteld als de ‘Kunstenaar’ of ‘Handwerksman’ van God ¹ op het ogenblik, dat het heelal uit het niet werd tevoorschijn gebracht. Andere teksten bevestigen de scheppingskracht van de Zoon van God, die handelt in volmaakte gemeenschap met de Vader (Joh. 1:3; Kol. 1:15, 16; Hebr. 1:2).

Dezelfde eenheid wordt duidelijk gemaakt in het verzoeningswerk, dat de Zoon moest volbrengen toen de *volheid van de tijd* was gekomen (Gal. 4:4). Psalm 40 verhaalt het onderhoud, dat plaats had in het ontoegankelijke licht, tussen de Vader en de Zoon, voorafgaand aan de komst op aarde. God sprak Zijn mishagen uit over de offerandes die onder de wet geofferd werden en de Zoon treedt vrijwillig naar voren en verklaart: *“Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de boekrol*

---

¹ Zie de noot bij Spreuken 8:30 in de zgn. Darby vertaling. Daar staat: ‘toen was ik een troetelkind’ of ‘toen was ik een kunstenaar’. Het Hebreeuwse woord ‘amown’ is verbonden met ‘aman’ kunstenaar. zie Hooglied 7:1).

is over mij geschreven; ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste” (Ps. 40:7; Hebr. 10:6, 7). De Heilige Geest openbaart zo van tevoren al, wat Christus zou uitdrukken, toen Hij in de wereld kwam. Het doel van Zijn komst als mens op aarde was de offerande van Zichzelf om ten volle de wil van de Vader te volbrengen. Die wil was: voor altijd de kwestie van de zonde op te lossen, zodat schuldige wezens gered, gerechtvaardigd en verheerlijkt konden worden. “*U hebt Mij een lichaam toebereid*”. Hij nam in vernedering de positie van een gehoorzaam mens in. “*Gij hebt mij de oren doorboord*”.² Hij was gehoorzaam tot de dood aan het kruis. Christus werd mens om God te verheerlijken en zondaars te redden, dat was het grote onderwerp van de eeuwige raadsbesluiten opgetekend in de boekrol.

Over de volbrenging van deze raadsbesluiten spraken in de eeuwigheid de Vader en de Zoon in volmaakte eenheid van gedachte. “*Ik en de Vader zijn een*”, heeft de Heer Jezus gezegd (Joh. 10:30). Als God Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, heeft Christus Zichzelf voor ons overgeleverd (Joh. 3:16; Ef. 5:2).

We vinden in de uren, die aan de offerande van Izaäk voorafgaan een treffend beeld van deze eenheid van gedachte en handeling. Twee keer wordt van Abraham en Izaäk gezegd, dat deze beiden tezamen gingen (Gen. 22:6, 8). Wat een onuitsprekelijke voldoening ondervond de Vader om te zien, dat de Zoon vóór de vleeswording, dit vaste besluit had om al Zijn wil op aarde te volbrengen! Maar wat is het een voorrecht voor ons om toegelaten te worden bij dit heel intieme gesprek, waar onze geliefde Heiland, rustend in de schoot van de Vader, zich bereid verklaard om de heerlijkheid van de hemel te verlaten om op aarde het verzoeningswerk te volbrengen.

Au sein du Père, en sa présence,
Ses délices de chaque jour,
Un avec Lui dans sa puissance,
Un avec Lui dans son amour,
Tu voulus, mystère insondable!
Quittant la gloire du saint lieu
Venir dans un monde coupable
Pour y mourir, Agneau de Dieu !³

Hieronder een vertaling op rijm:

In 's Vaders schoot, zijn Veelgeliefde,
die Hem verheugde te allen tijd,
was U met Hem steeds één in liefde
en één in macht en heerlijkheid.
Die glorie - wie kan dat doorgronden -
verwisselde U voor hoon en spot
in deze wereld vol van zonden,
om hier te sterven, Lam van God!⁴

² Staten vertaling. NBG zegt: “*Gij hebt mij geopende oren gegeven*”.

³ Uit de bundel ‘Hymnes et cantiques’; Lied 44 vers 2; door Adrien Ladrière 1825-1902.

(Hebr. 9:26). Deze toewijding van Christus aan de wil van God werd ten volle geopenbaard door Zijn volmaakte gehoorzaamheid gedurende Zijn aardse dienst, maar op het kruis bereikte die toewijding zijn hoogste uitdrukking. Als wij de wandel van de Heer Jezus op aarde bezien, zien wij in alles, wat Hij zei of deed een heerlijkheid schitteren, waarin God een volheid van vreugde vond. Alles wat Hij was in de hemel, in de “*schoot van de Vader*”, was Hij in deze wereld. Hij heeft “*gehoorzaamheid geleerd*” temidden van de talloze beproevingen die Hem aanvielen. In de hemel had Hij de Vader verheerlijkt door alle dingen te scheppen. Op de aarde was Hij de volmaakte Mens en evenzeer het welbehagen van de Vader als inde heerlijkheid. Hij kan dan ook zeggen aan het einde van Zijn loopbaan: “*Ik heb U verheerlijkt op de aarde*” (Joh. 17:4).

De Vader drukt tweemaal Zijn voldoening uit, die Hij in Zijn Geliefde vond:

De eerste keer toen de Heer Jezus zich voorstelde om Zijn openbare dienst aan te vangen, verkondigde God vanuit de hemel: “*Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb*” (Mat. 3:17). Zoals Hij Hem ook veel eeuwen tevoren al door de profetische Geest had aangekondigd: “*Zie, mijn knecht, die Ik ondersteun; mijn uitverkorene, in wie Ik een welbehagen heb*” (Jes. 42:1).

De tweede keer was bij de verheerlijking op de heilige berg: “*Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen gevonden heb, hoort Hem*” (Mat. 17:5).

Of de Zoon nu aan het begin van Zijn dienst staat of dat Hij op de drempel staat van het koninkrijk, de Vader vindt in Hem hetzelfde welbehagen. Van het begin tot aan het eind van Zijn loopbaan is Christus de Man geweest “*door God aan u bevestigd*” (of beproefd; Hand. 2:22), de mens zoals God wilde dat hij was. God vond in Hem dat welbehagen, waarvan Hij in Adam en zijn geslacht was beroofd. We kunnen ons geen grotere tegenstelling voorstellen, het schepsel was op zo'n wijze tegen zijn Schepper opgestaan, dat Hij moest uitspreken dat het Hem berouwde, “*dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart*” (Gen. 6:6). In Christus, de volmaakte Mens verandert het berouw van God in welbehagen. Want ondanks tegengestelde omstandigheden, moeiten, vermoeidheid, teleurstellingen, die Hij op zijn weg ontmoette, heft de Heer Jezus niet opgehouden de wil van God te doen. De Heer heeft de rechten van God gehandhaafd en hem verheerlijkt.

De wierook op het spijsoffer stelde deze toewijding van Christus aan God voor. De priester moest alle wierook nemen en die verbranden als een gedenkoffer op het altaar tot een liefelijke reuk voor de Here (Lev. 2:1, 2). De beproevingen, die Hij doormaakte – het

⁴ Uit de Bundel ‘Geestelijke liederen’; Lied 204; vers 2

vuur van het altaar – lieten de goddelijke volmaaktheden van Christus uitkomen. Een liefelijke geur van reukwerk dat opsteeg voor God. *“Heerlijk van geur zijn uw oliën, als uitgegoten olie is uw naam”* (Hoogl. 1:3).

De Heer Jezus smaakte met blijdschap de liefde van de Vader. *“Zoals de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijft in mijn liefde. Als u mijn geboden bewaart, zult u in mijn liefde blijven, zoals Ik de geboden van mijn Vader heb bewaard en in zijn liefde blijf”* (Joh. 15:9, 10). *“En Hij die Mij heeft gezonden, is met Mij; Hij heeft Mij niet alleen gelaten, omdat Ik altijd doe wat Hem welbehaaglijk is”* (Joh. 8:29). Zowel op aarde als in het huis van Zijn Vader, was Hij zich elke dag bewust, Zijn welbehagen te zijn. Daarom was Hij ook altijd in blijdschap voor Hem.

Van Zijn kant had God er genoeg in getuigenis te geven aan de heerlijkheid van Zijn Zoon in de vernedering. Als klein kind gelegd in de kribbe, verkondigden de engelen Zijn lof voor de herders. Na Zijn verzoeking door satan in de woestijn, kwamen engelen bij Hem en dienden Hem (Mat. 4:11). Op de berg der verheerlijking zijn Mozes en Elia schijnbaar bekleed met dezelfde heerlijkheid als Hij. Maar als Petrus zegt: *“laten wij drie tenten opslaan”*, beschermt God onmiddellijk de heerlijke voorrang van Zijn Zoon: *“Deze is mijn uitverkoren Zoon, hoort Hem”* (Luk. 9:35). De Vader zorgt voor de heerlijkheid van Zijn Zoon en waakt er voor, dat Zijn goddelijke rechten niet worden miskend. Op het kruis, nadat de mensen Hem hebben overstelpt met smaad en schande, komt God tussenbeide in kracht; de rotsen scheurden, de aarde beefde, de zon werd verduisterd, de voorhang in de tempel scheurde in tweeën, van boven naar beneden en de hoofdman moet uitroepen: *“Waarlijk, Deze was Gods Zoon!”* (Mat. 27:54). Toen Hij in diepe vernedering was, veracht en verlaten door mensen, verdrukt en bedroefd en gekruisigd in zwakheid, zorgde God er voor te laten zien dat Hij de Zoon van God was (Jes. 53; 2 Kor. 13).

Nu zijn we aan de voet van het kruis gekomen. De plaats waar de toewijding van Christus, Zijn liefde en Zijn gehoorzaamheid aan God, hun hoogtepunt hebben bereikt. De dood van Christus heeft dan ook in de ogen van God een waarde die boven alles uitgaat. Een waarde, voor zover het ons veroorloofd is deze dingen te zien, boven het welbehagen dat Hij tot op dat ogenblik in Hem vond, hoe zoet dat ook voor Zijn hart was. *“Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem”* (Joh. 10:17).

‘Wat het werk aan het kruis boven alles heerlijk maakte is, dat het God verheerlijkte en dat deze verheerlijking werd volbracht in een mens. God is verheerlijkt, God in al de volmaaktheid en de volheid van Zijn wezen, God die licht, die liefde is, in Zijn heiligheid, in Zijn gerechtigheid, in Zijn majesteit en dat met betrekking tot de zonde en tot heil voor allen. Al Zijn heerlijkheid in één woord, is openlijk opgeëist, duidelijk gemaakt voor elk oog, eenmaal geopenbaard op het kruis, waar ze gevestigd blijft gedurende de eeuwigheid. Ja, God is verheerlijkt, niet door de eeuwige Zoon, maar in een mens,

onder de goddelozen geteld, op de laagste sport van de mensheid geplaatst, in een verworpen mens, in een man aan wie de hemel zich onttrok, bekleed met zwakheid en die God heeft verlaten door voor Hem Zijn aangezicht te verbergen’ (HR).

Deze verheerlijking van God was het hoogste doel van Christus op aarde. Wij zien Hem, *“dat Hij zijn gezicht vastbesloten wendde om naar Jeruzalem te gaan”* (Luk. 9:51). Vervolgens toen goddeloze handen Hem vastgrepen, verklaart Hij tegen Petrus: *“de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?”* (Joh. 18:11). Alleen God kon de diepte peilen van die toewijding en ten volle de volmaaktheden waarderen van het heilige slachtoffer. Die les geeft ons het brandoffer, dat niet alleen zonder uitwendig gebrek moest zijn, maar ook innerlijk volmaakt. Om deze innerlijke volmaaktheid duidelijker te maken moest de aanbieder voordat hij het slachtoffer het vel afstroopte, het in stukken delen, daarna het inwendige en de beenderen met water wassen. Op de proef gesteld in Zijn leven en Zijn toewijding aan God, is de Heer Jezus geopenbaard als beantwoordend aan de gedachte van God, zowel in Zijn genegenheden en gedachtenis, als in Zijn wandel. Het goddelijke oordeel, afgebeeld door het vuur van het altaar, heeft alles op de proef gesteld wat Christus was. Maar alles in Hem is uitmuntend bevonden, een liefelijke reuk voor de Here (Lev. 1:9).

Al kunnen we niet peilen wat Christus onder het oordeel van God heeft meegemaakt, we kunnen toch Zijn volmaaktheden voor God beschouwen en ze aan God voorstellen, als een liefelijke reuk. God alleen kan de persoon en het werk van Christus op juiste waarde schatten. Hij alleen kon ten volle het kruis waarderen en de volmaakte toewijding van Christus, waarvan het kruis de uitdrukking was.

‘Het kruis... bevatte iets, dat de goddelijke gedachte alleen kon begrijpen; het bevatte diepten, die geen sterveling, geen engel kon peilen en het sprak met een stem, die alleen maar voor het oor van de Vader bestemd was en die zich uitsluitend en rechtstreeks tot Hem richtte’ (CHM).

Die ‘stem’ drukte de vurige liefde uit, het totale verlaten zijn en de volmaakte toewijding van Hem, die er Zijn vreugde in vond Zichzelf door de eeuwige Geest vlekkeloos aan God op te offeren (Hebr. 9:14). Daarom heeft Hij kunnen zeggen: *“Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven; en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was”* (Joh. 17:4, 5).

Maar wij moeten de *“omgang maken om Uw altaar, o, Here”* (Ps. 26:6) en ook beschouwen, wat Christus voor God is geweest, toen Hij tot zonde gemaakt werd en in onze plaats het oordeel onderging, dat wij hadden verdiend. Daar raken we weer een verborgenheid aan: de van Godswegen lijdende Christus om de zonde en als de Plaatsvervanger voor zondaars. God, die Zijn

aangezicht afkeerde van Christus Hem verlatend in de drie uren van duisternis. Toen trotseerde Christus de gerechtigheid van God en onderging in Zijn heilige ziel de strengheid van Gods toorn in het oordeel tegen de zonde, volgens Zijn onbuigzame heiligheid. *“Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem”* (2 Kor. 5:21). Bij Zijn komen in de wereld zegt Hij: *“Slachtoffer en offerande hebt U niet gewild, maar U hebt Mij een lichaam toebereid; in brandoffers en zondoffers hebt U geen behagen gehad. Toen zei Ik: zie, Ik kom (in de boekrol is over Mij geschreven) om uw wil te doen, O God!”* (Hebr. 10:5-10). Hij is op aarde gekomen en heeft Zichzelf overgeleverd aan de slagen van de goddelijke gerechtigheid. *“Uw grimmigheid rust zwaar op mij, door al uw baren drukt Gij mij neder... ..uw brandende toorn gaat over mij heen, uw verschrikkingen vernietigen mij”* (Ps. 88:8, 17).

Als onze geliefde Heiland daar van te voren aan denkt roept Hij het in Gethsemané uit: *“Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze drinkbeker Mij voorbijgaan”*, maar Zijn onderworpenheid aan de wil van de Vader faalde geen enkel ogenblik, Hij voegt er gelijk aan toe: *“echter niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt”* (Mat. 26:39).

Toch zelfs toen God Zijn aangezicht van het heilige slachtoffer voor de zonde afwendde, vond God in Hem Zijn vermaken. Daarvan getuigt het vet, dat in het zondoffer (zowel als in het vredeoffer) op het altaar werd verbrand. Het stelde alles voor in Christus wat de vermaken van de Vader uitmaakte: de kracht van Zijn genegenheden en Zijn gehoorzaamheid tot in de dood. Dit is een diepe verborgenheid van het aangezicht van God, dat verborgen werd voor Christus, toen Hij tot zonde werd gemaakt en het hart van God, dat niettemin verheugd was door wie Christus in Zichzelf was, ook in de uren van duisternis.

De Heer Jezus werd nooit meer en beter zichtbaar voorgesteld als “de Heilige Gods”, dan toen Hij tot zonde gemaakt werd op het vloekhout.

‘De afschuwelijkheid en de afgrijselijkheid van alles, waarmee Hij werd vereenzelvigd op het kruis, diende slechts om des te duidelijker te laten uitkomen, dat Hij ‘zeer heilig’ was. Hoewel de zonde dragend, was Hij zonder zonde. Hoewel de toorn van God verdragende, was Hij het welbehagen van de Vader. Hoewel beroofd van de helderheid van Gods tegenwoordigheid, was Hij in de schoot van de Vader. Wat een kostbare verborgenheid! Wie zal daar de onmetelijke diepten van peilen’(CHM).

Nu de zonde zo verzoend is kan God zich voldaan verklaren en Zijn genade, Zijn vergeving en Zijn barmhartigheid openbaren. God kan zijn liefde nu openbaren ten opzichte van elke zondaar, die door het geloof de waarde van dit werk aangrijpt. Wat een oneindige voldoening voor het hart van God! Maar ook, wat een vreugde en vrede voor onze harten!. Inderdaad, door de dood van Christus, zijn we even

volmaakt vergeven als God volmaakt verheerlijkt is. Gegronnd op dit werk, gaan wij, zonder geweten van zonden, in het heilige der heiligen om God de hulde van onze aanbidding te brengen.

Tu vins du ciel t’offrir en sacrifice,
Et par toi seul Dieu fut glorifié :
Sa sainteté, son amour, sa justice,
Ta croix, Jésus, a tout magnifié.⁵

Hieronder een vertaling op rijm:

U kwam op aard', o 's Vaders Veelgeliefde,
en U alleen gaf God volkomen de eer;
zijn heiligheid, gerechtigheid en liefde
hebt U aan 't kruis volmaakt verheerlijkt Heer.⁶

Gekroond met eer en heerlijkheid

(Hebr. 2:9). Na God volmaakt verheerlijkt te hebben op aarde en nadat Hij het werk volbracht heeft, dat God Hem te doen had gegeven, richt Christus zich tot de Vader en zegt: *“en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was”* (Joh. 17:5).

Het werk aan het kruis was inderdaad heerlijk:

- de zonden waren verzoend;
- het heil van zondaars was zeker gesteld;
- satan was machteloos gemaakt;
- zijn slachtoffers bevrijd;
- de voorhang gescheurd, zodat de verlost van de Heer in alle vrijheid kunnen verschijnen in de heilige tegenwoordigheid van God.

De Vader drukte Zijn volmaakte voldoening uit door Zijn geliefde Zoon te verheerlijken. Door Zijn werk was de Heer Jezus waardig als mens in te gaan in de heerlijkheid, die Hem toebehoorde van alle eeuwigheid als Zoon van de Vader. Door zo Zijn Zoon te verhogen, geeft God volmaakt getuigenis aan de waarde van het kruis.

Maar Hij verheerlijkt Hem ook als Zoon des Mensen. Hij ziet in Hem een mens, die Hij kan verheerlijken met Zijn eigen heerlijkheid, zoals geschreven staat: *“Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond. Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd”* (Ps. 8:6, 7).

‘Nadat Christus de macht van de heiligheid van God tegen de zonde heeft ondervonden en gevoeld, keert terug als mens, in het genot van Zijn eigen zegen, niet alleen als de eeuwige Zoon van God van voor de grondlegging van de wereld, maar als Zoon des mensen... ..Wat ons doet zien, hoezeer Hij God had verheerlijkt in dit werk, namelijk dat Hij, de Verlatene, ingaat in de volheid van een licht zonder wolken’ (JND).

⁵ Uit de bundel ‘Hymnes et cantiques’; Lied 14 vers 2; door Adrien Ladrière 1825-1902

⁶ Uit de Bundel ‘Geestelijke liederen’; Lied 201; vers 2.

Met het oog van het geloof zien wij *“Jezus, die een weinig minder dan de engelen gemaakt was vanwege het lijden van de dood met heerlijkheid en eer gekroond”*... ..*“die is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van de Majesteit in de hemelen”* (Hebr. 2:9; 8:1). Hij is *“opgenomen in heerlijkheid”* en aan Hem *“is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde”* (1 Tim. 3:16; Mat. 28:18). Hij heeft een naam gekregen die boven alle naam is. Hij is Koning van koningen en Heer van heren (Fil. 2:9; Op. 19:16). Hoewel we nu nog niet zien dat alle dingen Hem onderworpen zijn, heeft God Hem gesteld als Hoofd over alle dingen en als Hoofd over de nieuwe schepping, waar alles rust op een nieuw fundament in Hem (Ef. 1:21, 23; Hebr. 2:8; Op. 3:14).

‘In de heerlijkheid is en blijft Christus eeuwig het voorwerp van de vermaken van de Vader. Hij is ingegaan in het huis van Zijn Vader, de plaats van de vertrouwelijkheid van de goddelijke liefde. Al is Hij bekleed met een schitterende heerlijkheid, geniet Hij ook de rust van Zijn volmaakt werk, in het volle genot van de onuitsprekelijke liefde en de onvoorwaardelijke aanneming van God de Vader. Hij is de hemelen doorgegaan en is als overwinnaar ontvangen. Hij heeft de gevangenis gevangen genomen en de overheden en machten openlijk ten toon gesteld. Begroet door God als Priester naar de orde van Melchizedek tot in eeuwigheid is Hij ook ingevoerd in de hemelse gewesten als Hoofd over alles gegeven aan de Gemeente, die zijn lichaam is. Zijn huidige positie is die van de hoogste heerlijkheid, de verheffing boven de hele schepping van God en boven alle naam, die genoemd wordt’ (JGB).

Maar spoedig zal Zijn macht openlijk geopenbaard worden en alle dingen zullen dan daadwerkelijk onder Zijn voeten gelegd worden als Zoon des mensen. Dan zal het visioen van Daniël zijn volledige vervulling vinden. *“Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een Mensenzoon; hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde hem voor deze; en hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natieën en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is”* (Dan. 7:13, 14). *“Opdat in de naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader”* (Fil. 2:10, 11). Hij zal in Zijn hand een ijzeren roede nemen, maar ook de scepter van gerechtigheid, waardoor Hij over de werken van God zal heersen, alle dingen zullen dan onder Zijn voeten gelegd zijn (Ps. 8).

In de onbeperkte uitgestrektheid van Zijn heerschappij zullen alle stemmen zich verenigen in de hemel en op de aarde om Zijn grootheid en heerlijkheid te verkondigen. *“Maar in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan”* (Dan. 2:44). Maar er zal een dag komen, als het doel

door God vastgesteld bereikt is, dat het zal eindigen en Christus het zal overgeven aan God de Vader. *“...dan zal ook de Zoon Zelf onderworpen zijn aan Hem die Hem alles onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn”* (1 Kor. 15:24-28).

Het Koninklijk gezag in het 1000 jarig Rijk zal Hem gegeven worden door God de Vader. *“En hem werd heerschappij gegeven en eer en Koninklijke macht”*(Dan. 7:14). Als de altijd gehoorzame dienaar, zal Christus in het 1000 jarig Rijk koninklijk de wil van de Vader volbrengen, zoals Hij die heeft volbracht in de dag van Zijn vernedering. Als Hij dat werk zal volbracht hebben, zal Hij de scepter neerleggen en het koninkrijk aan God overgeven. Dan zal de dageraad van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde verschijnen, waarin de Zoon, als mens onderworpen zal zijn aan Hem, die Hem alle dingen onderworpen had. Echter zonder op te houden eeuwig God te zijn over alle dingen, gezegend tot in eeuwigheid, één met de Vader (Rom. 9:5; Joh. 10:30; 14:11). Als zodanig blijft Hij van eeuwigheid tot eeuwigheid in de heerlijkheid van de godheid.

Ten slotte

Wij hebben tot op zeker hoogte gezien, wat Christus voor God is geweest:

- voor de tijden van de eeuwen en daarna;
- in Zijn toestand als vernederde en gehoorzame mens;
- ten slotte, in de tegenwoordige en toekomstige heerlijkheid.

In elk van deze opeenvolgende posities houdt Hij niet op het welbehagen te zijn van de Vader, de Zoon van Zijn liefde, de bron van Zijn vreugde, het voorwerp van Zijn welbehagen, eeuwig één met Hem. Dat de beschouwing van deze goddelijke vertrouwelijkheid ons toch meer mocht bezighouden. Laten we inderdaad niet vergeten, dat de waarde, die Christus in Gods oog heeft, de maat is van de waarde die verbonden is met ons deel – de hemelse heerlijkheid met Christus – zowel als de maat van de waarde, die wij hebben voor God. *“U hen hebt liefgehad zoals U Mij hebt liefgehad”* (Joh. 17:23). Laten wij dus vurig wensen gemeenschap te hebben met de gedachte van God over Christus, verwerkelijkt in ons dagelijks leven, zodat onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3). Genieten van de Vader, zoals de Zoon. Genieten van de Zoon, zoals van de Vader. Dat zal ons doen zeggen met steeds diepere overtuiging: *“God zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave”* (2 Kor. 9:15). Onze aanbidding zal verhevener en rijker van inhoud zijn, in plaats van ons te beperken tot het herinneren – met reden natuurlijk – aan wat Christus voor ons gedaan heeft. Wij zullen ons echter meer gedrongen voelen om in onze lof en dank te vermelden, wat Hij is geweest en wat Hij heeft volbracht voor Zijn God en Vader.

Gedurende de zeven dagen van het feest van de ongezuurde broden, moest men dagelijks tien brandoffers en één enkel zondoffer offeren (Num. 28:16-25). Maar wij hebben vaak de neiging dit om te draaien. Laten we er voor zorgen, om aan God “op de vastgestelde tijden” Zijn offer, Zijn brood – het brood van het vuuroffer van welriekende reuk voor Heer – aan God voor te stellen. Het brandoffer bleef de hele nacht op het altaar, waar het vuur onophoudelijk

brandde. Hoe kostbaar is het voor het hart van God de Vader te zien, dat er enkelen zijn in deze wereld van duisternis, die met Hem delen, het welbehagen, dat Hij in de persoon en het werk van Zijn Zoon vindt.

“Komt, prijst de HERE, alle gij knechten des HEREN, die des nachts in het huis des HEREN staat. Heft uw handen op naar het heiligdom en prijst de HERE” (Ps. 134:1, 2).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1969-161](#)

Titel: [Le Saint de Dieu](#)

© Oude Sporen 2006